

Sygn. akt I CSK 623/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia z siedzibą w W.
przeciwko L. S.A. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez stronę pozwaną L. S.A. w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 czerwca 2013 r. oddalającego apelację pozwanego w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia w W. o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego

stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia, czy w świetle art. 415 k.c. bezprawność czynu polegającego na zaniechaniu będącym źródłem szkody należy rozumieć jako sprzeczność czynu z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz normami moralnymi i obyczajowymi czy jako sprzeczność z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz czy za bezprawne na podstawie art. 415 k.c. należy uznać tylko takie działanie lub zaniechanie, które narusza jakąkolwiek normę postępowania, czy tylko takie działanie lub zaniechanie, które narusza normę postępowania nakierowaną na ochronę sfery interesów tej kategorii podmiotów, do których należy poszkodowany.

Zgodnie z dominującym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa pojęcie bezprawności należy na gruncie art. 415 k.c. rozumieć szeroko jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym, przez który należy rozumieć nie tylko ustawodawstwo, ale również obowiązujące w społeczeństwie zasady współżycia społecznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86, z dnia 26 października 2003 r. III CK 34/02, OSP 2005, nr 4, poz. 54, z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 287/09, niepubl., z dnia 2 grudnia 2003 r., III CK 430/03, z dnia 2 czerwca 2004 r., IV CK 400/03, z dnia 20 lipca 2005 r., II CK 794/04, z dnia 27 lutego 2009 r., II CSK 512/08, z dnia 6 października 2011 r., V CSK 414/10, z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 589/11). Odmienny pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r. (V CSK 501/11, niepubl.) ma charakter odosobniony. Przytoczona przez skarżącego przesłanka przedsądu w istocie więc nie zachodzi.

Skarżący nie wykazał także oczywistej zasadności skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Skarga kasacyjna nie sprostowała także i tym wymogom, natomiast skarżący ustosunkował się w ramach uzasadnienia tej przesłanki przedsądu do wywodów Sądu Apelacyjnego dotyczącego powinności ustalenia zakresu szkody i wysokości odszkodowania w następnej fazie postępowania.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji

[aw]